

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem – pobočka v Liberci rozhodl v senátu složeném z předsedkyně Mgr. Lucie Trejbalové a soudců Mgr. Karolíny Tylové, LL.M. a Mgr. Zdeňka Macháčka ve věci

žalobce: X, narozený dne X
bytem X
zastoupený advokátem Mgr. Davidem Bezuchou
sídlem Kostelní 10/5, Liberec 2

proti

žalovanému: **Krajský úřad Libereckého kraje,**
sídlem U Jezu 642/2a, Liberec 2

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 8. 1. 2024, č. j. OSH 664/22-4/67.1/22256/NL
KULK 1633/2024,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Předmět řízení

1. Žalobce se domáhal přezkumu shora označeného rozhodnutí žalovaného, jímž bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí Magistrátu města Liberec, odboru dopravy (dále jen „správní orgán I. stupně“), ze dne 12. 8. 2022, č. j. MML037997/22/037997/OD/Kro, kterým bylo žalobci podle § 94 odst. 1 písm. c) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), odňato řidičské oprávnění pro skupiny vozidel A2, A, zapsané v řidičském průkazu ev. č. EK X vydaném Magistrátem města Liberec dne 27. 4. 2016, neboť při udělení řidičského oprávnění žalobce nesplňoval podmínku podle § 82 odst. 1 písm. c) zákona o silničním provozu.
2. Ze spisového materiálu vyplynulo, že správní orgán I. stupně obdržel od Policie ČR podnět ze dne 3. 12. 2021 k prošetření okolností týkajících se získání řidičských oprávnění osob spojených s trestním řízením zkušebního komisaře X, který měl svou pravomoc vykonávat v rozporu se zákonnými povinnostmi a z titulu své funkce potvrdil na záznamu o zkouškách z odborné způsobilosti, že žalobce splnil podmínky odborné způsobilosti k získání řidičského oprávnění příslušné skupiny, přičemž Autoškola X s. r. o. však výuku a výcvik žalobce neprováděla, žádný učitel této autoškoly ho nedoprovázel ke zkouškám, ani při nich neasistoval, ani s ním neabsolvoval závěrečné zkušební jízdy, proto žalobce nemohl řádně žádnou výuku a výcvik absolvovat. Správní orgán I. stupně vyzval Autoškolu X s. r. o., aby sdělila, zda žalobce v autoškolě řádně absolvoval výuku a výcvik k získání odborné způsobilosti k řízení motorových vozidel příslušných skupin. Ze sdělení autoškoly vyplynulo, že žalobce nebyl do uvedené autoškoly přijat, kurz ani zkoušku zde neskládal, autoškola nevlastní jednostopá cvičná vozidla. Tyto skutečnosti potvrdila ve své svědecké výpovědi X provozující autoškolu. Ze svědecké výpovědi zkušebního komisaře X vyplynulo, že si žalobce mlhavě pamatuje, že zkoušku byl předveden panem X. Svědek potvrdil, že by měl znát autoškoly a jejich učitele, kteří mají registraci na příslušném městském úřadu. V průběhu ústního jednání žalobce uplatnil výhrady proti odnětí řidičského průkazu, brojil proti nedostatkům oznámení a existenci dvou rozhodnutí, měl za to, že nejprve je na místě obnovit řízení o udělení řidičského oprávnění, za nesprávné měl odkazy správního orgánu I. stupně na důkazy pořízené Policií ČR. K podkladům rozhodnutí se žalobce nevyjádřil, odmítl při jednání potvrdit, zda zná svědky X a X, ten v průběhu svědecké výpovědi odmítl na některé otázky odpovídat.
3. Rozhodnutím ze dne 12. 8. 2022 správní orgán I. stupně rozhodl o odnětí řidičského oprávnění žalobce. Vycházel přitom z žádosti o řidičské oprávnění ze dne 27. 4. 2016 o rozšíření řidičského oprávnění a udělení řidičského oprávnění pro skupiny A2, A, z žádosti o přijetí k výuce a výcviku a záznamu o zkouškách z odborné způsobilosti k řízení motorových vozidel, ze svědeckých výpovědí X a X. Dále měl správní orgán I. stupně k dispozici třídní a evidenční knihu Autoškoly X s. r. o., seznam žadatelů o řidičská oprávnění, protokol o podání vysvětlení žalobce, podnět Policie ČR a doklad o platbě 700 Kč bez identifikace osoby ze dne 15. 4. 2016, tedy den po zkoušce odborné způsobilosti. Na základě protokolu o podání vysvětlení žalobce na Policii ČR v souvislosti s trestnou činností osob zařizujících nezákonná vydání řidičských oprávnění správní orgán I. stupně konstatoval, že podklady pro autoškolu pro žalobce zařizoval pan X, kterého žalobce sám zkontaktoval za účelem rozšíření řidičského oprávnění o skupinu A, teorii jízdy absolvoval s touto osobou, jezdil do nějaké autoškoly v Turnově, místo si nevybavuje, za výuku a výcvik této osobě zaplatil 6 000 Kč a 700 Kč za zkoušku, která proběhla u správního orgánu I. stupně dne 14. 4. 2016. Správní orgán I. stupně uzavřel, že zkoušku odborné způsobilosti žalobce absolvoval v rozporu se zákonem a na rozšíření řidičských oprávnění neměl právní nárok, neboť řádně

neabsolvoval odbornou výuku a výcvik v Autoškole X s. r. o., žádný učitel této autoškoly ho nedoprovázel ke zkouškám, ani při nich neasistoval a neabsolvoval se žalobcem závěrečné zkušební jízdy. Při podání žádosti o udělení řidičského oprávnění tedy žalobce nebyl odborně způsobilý ve smyslu § 82 odst. 1 písm. c) zákona o silničním provozu, což je jednou z podmínek pro udělení řidičského oprávnění. Podle správního orgánu I. stupně zájem společnosti na bezpečnosti provozu převýšil osobní zájmy žalobce.

4. V odvolání žalobce uplatnil tytéž námitky jako v průběhu správního řízení. Brojil proti aplikaci § 94 zákona o silničním provozu v situaci, kdy existuje pravomocné rozhodnutí o udělení řidičského oprávnění, namítal, že toto rozhodnutí musí být nejprve odstraněno prostřednictvím obnovy řízení. Namítal nedostatky oznámení o zahájení správního řízení, rozporoval odkazy správního orgánu I. stupně na úřední záznamy Policie ČR.
5. V napadeném rozhodnutí žalovaný zopakoval, že z § 94 odst. 1 písm. c) zákona o silničním provozu vyplývá možnost odnětí řidičského oprávnění v situacích, kdy dodatečně vyjde najevo, že žadatel již při jeho udělení nesplňoval podmínky stanovené v § 82 zákona o silničním provozu. Mezi ně mj. patří i odborná způsobilost řízení motorových vozidel. Svou argumentaci žalovaný shodně jako správní orgán I. stupně podpořil citací rozsudku Nejvyššího správního soudu (dále jen „NSS“) ze dne 19. 2. 2019, č. j. 6 As 210/2018-39. Žalovaný odkázal na § 17 odst. 1 a § 32 odst. 1 zákona o získávání a zdokonalování odborné způsobilosti k řízení motorových vozidel a zdůraznil, že absolvování výuky a výcviku je pro získání rozšíření řidičského oprávnění nezbytné, teprve potom se může žadatel podrobit přezkoušení. Složení samotné zkoušky neznamená, že žalobce splnil podmínky odborné způsobilosti podle § 90 odst. 1 zákona o silničním provozu. Dle žalovaného zjistil správní orgán I. stupně skutkový stav důkladně a správně, svědkyně X vypověděla, že žalobce nikdy neviděla a v předmětném období neposkytovala odborný výcvik k získání řidičského oprávnění pro skupinu vozidel, jaké získal žalobce. Žalobce sám uvedl, že s ním vše zařizoval pan X. Žalovaný nato podpůrně odkázal na rozsudek Okresního soudu v Semilech ze dne 6. 5. 2022, č. j. 4 T 30/2022-1678, který nabyl právní moci dne 22. 8. 2022 a ze kterého vyplývá, že zkušební komisař X coby úřední osoba v úmyslu opatřit žalobci neoprávněný prospěch vykonával pravomoc způsobem odporujícím jinému právnímu předpisu. Žalovaný odmítl argumentaci žalobce, že nelze postupovat podle § 94 odst. 1 písm. c) zákona o silničním provozu, aniž by bylo rozhodnutí o udělení řidičského oprávnění nejprve zrušeno v rámci obnovy řízení nebo v přezkumném řízení. Žalovaný rovněž odmítl, že by tímto zákonným postupem, jímž dochází k odnětí řidičského oprávnění s účinky *ex nunc*, nikoliv *ex tunc*, byla způsobená zvláště vážná újma.

II. Žaloba

6. Ve včasné žalobě žalobce nejprve shrnul skutkový stav, z něhož vycházel žalovaný. Poznamenal, že žalovaný nekriticky přebíral odůvodnění rozsudku Okresního soudu v Semilech. Uvedl, že absolvoval plnohodnotný výcvik a závěrečné zkoušky za účasti zkušební komisaře. Z jeho pohledu proběhl celý proces získání řidičského oprávnění standardně, nic nevěděl o nekalém jednání zkušební komisaře a podvodného učitele autoškoly X, který pro něj záležitost zařizoval. Žalobce neměl reálnou možnost zjistit, která autoškola má řádnou registraci na příslušném úřadu, jaký je rozsah jejího oprávnění a jací vyučující konají svou činnost pro konkrétní autoškolu, tyto údaje nejsou veřejně přístupné.
7. Žalobce žalovanému vytýkal nesprávnou aplikaci § 94 zákona o silničním provozu. Zdůraznil, že od rozhodnutí o udělení řidičského oprávnění skupin A, A2 uplynulo 6 let a

4 měsíce, po tuto dobu žalobce nepáchal přestupky či trestnou činnost v souvislosti s řízením motorového vozidla, neohrožoval veřejný zájem v podobě bezpečnosti ostatních účastníků silničního provozu. Rovněž nebylo zjištěno, že by neabsolvoval výcvik nutný pro získání řidičského oprávnění, zpochybňována byla pouze formální podmínka pro výkon zkoušky způsobilosti v podobě předvedení ke zkoušce učitelem autoškoly a předložení žádosti o řidičské oprávnění s potvrzením autoškoly, u níž výcvik žalobce neabsolvoval. Žalobce zjevně získal řidičské oprávnění v dobré víře ve správnost rozhodnutí správního orgánu, nezavinil nenaplnění všech zákonem předpokládaných podmínek pro udělení řidičského oprávnění. Aplikace § 94 zákona o silničním provozu s absencí výslovné časové neomezenosti je v rozporu s principem správnosti správních rozhodnutí a principem právní jistoty a předvídatelnosti. Nelze také stavět veškerá porušení podmínek pro získání řidičského oprávnění na stejnou úroveň co do závažnosti, v tom se odráží potenciální míra nebezpečnosti takového držitele řidičského oprávnění pro okolí. Žalobce požadoval, aby správní orgán rozhodnutí podrobil testu proporcionality. Při absenci zákonem stanovené lhůty by měla být ukazatelem pro zásah do nabytých práv lhůta 3 let pro obnovu řízení, která může vést ke stejnému zásahu do práv účastníka. Zásah do správních rozhodnutí po více než 3 letech musí být odůvodněn mimořádně závažným důvodem. Pokud je lhůta prolomena, mělo by být při aplikaci § 94 uvedeného zákona zkoumáno, zda konkrétní situace spadá do mimořádné skupiny případů a zda je společensky chráněný zájem silnější než zájem jednotlivce a jeho právo na právní jistotu a předvídatelnost správních rozhodnutí. Nejde o automatické využití hranice 3 let, nýbrž o výchozí hranici oddělující aplikaci § 94 zákona o silničním provozu bez dalších úvah od aplikace uvedeného ustanovení až po zvážení přiměřenosti důsledků do sféry práv. Je zřejmé, že odebrání řidičského oprávnění žalobci je v rozporu se zásadou proporcionality, a tedy nesprávné. Žalobce se dovolával ústavně konformního výkladu uvedeného ustanovení, odkázal na rozsudky NSS ze dne 16. 9. 2021, sp. zn. 7 As 224/2019; ze dne 12. 2. 2015, č. j. 2 As 241/2014-36; ze dne 19. 5. 2021, č. j. 1 As 36/2011-79 a nakonec ze dne 22. 9. 2011, č. j. 1 As 94/2011-102, v souvislosti s dobrou vírou jednotlivce o souladu jednání s právem.

8. Z uvedených důvodů žalobce navrhoval, aby soud napadené rozhodnutí zrušil, věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení a přiznal žalobci náhradu nákladů řízení.

III. Vyjádření žalovaného

9. Ve vyjádření žalovaný konstatoval, že se v odůvodnění napadeného rozhodnutí vyjádřil ke všem argumentům i návrhům žalobce. Správní orgán I. stupně konal dne 28. 6. 2022 ústní jednání, ke kterému se žalobce i jeho tehdejší právní zástupce dostavili, žalobce uvedl, že se nebude vyjadřovat k důkazům a podkladům a odpovídat na otázky. Kdyby žalobce skutečně získal řidičské oprávnění v dobré víře, zajisté by se takto bránil již před správním orgánem I. stupně, resp. v řízení před žalovaným v odvolání či při projednání věci dne 3. 1. 2024. Pokud jde o citaci části rozsudku Okresního soudu v Semilech, žalovaný jej uvedl pouze podpůrně, dokazování provedené správním orgánem I. stupně bylo dostatečné. Žalovaný navrhoval, aby soud žalobu zamítl,

IV. Posouzení věci krajským soudem

10. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí a řízení, které jeho vydání předcházelo, v řízení dle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), v rozsahu a mezích žalobních bodů, kterými je v duchu dispoziční zásady, již je správní soudnictví ovládáno, vázán,

vycházel přitom ze skutkového a právního stavu v době rozhodování správního orgánu, v souladu s § 75 odst. 1 a 2 s. ř. s.

11. Podstatou sporu je to, zda byly správní orgány oprávněny rozhodnout o odnětí řidičského oprávnění žalobce pro skupiny vozidel A2, A, jehož je držitelem ode dne 27. 4. 2016. Žalobce namítal nesprávnou aplikaci § 94 zákona o silničním provozu z důvodu porušení principu proporcionality zásahu do práv žalobce a jeho dobré víry v zákonnost rozhodnutí o udělení řidičského oprávnění.
12. Podle § 94 odst. 1 písm. c) věty první zákona o silničním provozu příslušný obecní úřad obce s rozšířenou působností řidičské oprávnění odejme, pokud jeho držitel nesplňoval při udělení řidičského oprávnění podmínky uvedené v § 82.
13. Podle § 82 odst. 1 písm. c) zákona o silničním provozu lze řidičské oprávnění udělit pouze osobě, která je odborně způsobilá k řízení motorových vozidel.
14. Podle § 90 odst. 1 tohoto zákona může být řidičské oprávnění uděleno pouze osobě, která získala odbornou způsobilost k řízení motorových vozidel podle zvláštního právního předpisu.
15. Tímto zvláštním předpisem je zákon č. 247/2000 Sb., o získávání a zdokonalování odborné způsobilosti a o změnách některých zákonů. Dle § 17 odst. 1 uvedeného zákona platí, že rozšiřující výuka a výcvik je příprava žadatele na rozšíření již získaného řidičského oprávnění o další skupinu vozidel. Z § 13 odst. 1 věty první uvedeného zákona vyplývá, že tuto výuku a výcvik může provádět pouze provozovatel autoškoly, a to řádně registrované a splňující podmínky dle § 2 a násl. uvedeného zákona. Ustanovení § 32 odst. 1 uvedeného zákona stanoví, že žadatel o řidičské oprávnění se po ukončení výuky a výcviku v autoškolě podrobí zkoušce z odborné způsobilosti k řízení motorových vozidel. Ustanovení § 38 až § 41 uvedeného zákona pak upravují základní podmínky získání zkoušky odborné způsobilosti, která završuje proces získání odborné způsobilosti k řízení motorových vozidel (srov. rozsudek Krajského soudu v Plzni ze dne 30. 11. 2012, č. j. 30 A 14/20211-42). Podrobnosti stanoví vyhláška č. 167/2002 Sb.
16. Smyslem a výkladem § 94 odst. 1 písm. c) zákona o silničním provozu se zabývá četná judikatura NSS i krajských správních soudů. Z této judikatury (srov. rozsudek NSS ze dne 13. 2. 2019, č. j. 6 As 210/2018-39; rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 30. 9. 2020, č. j. 15 A 271/2017-34, rozsudek Krajského soudu v Plzni ze dne 26. 2. 2021, č. j. 77 A 101/2020-35, a na něj navazující rozsudek NSS ze dne 20. 1. 2023, č. j. 8 As 120/2021-30; či rozsudky zdejšího soudu ze dne 5. 9. 2023, č. j. 59 A 17/2023-28) vyplývá, že jde o *sui generis* druh správního řízení, které směřuje k ověření toho, zda příslušný držitel řidičského oprávnění splňoval při udělení řidičského oprávnění podmínky stanovené v § 82 zákona o silničním provozu. Ani pro zahájení tohoto řízení, ani pro jeho případné skončení rozhodnutím o odnětí řidičského oprávnění není zákonem o silničním provozu ani jiným právním předpisem stanovena žádná lhůta. Žalobci tedy lze přisvědčit, že absentuje časové omezení aplikace uvedeného ustanovení. Protože se nejedná ani o opravný ani dozorčí prostředek, nelze na toto řízení vztahovat lhůty plynoucí ze zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, pro zahájení, resp. rozhodnutí o jakémkoliv opravném či dozorčím prostředku *per analogiam* (srov. bod 21 rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 26. 2. 2021, č. j. 77 A 101/2020-35; bod 15 rozsudku NSS ze dne 13. 2. 2019, č. j. 6 As 210/2018-39). V zásadě dotčené ustanovení umožňuje bez časových omezení reagovat na zjištění o nesplnění podmínek vydání řidičského oprávnění zakotvených v § 82 zákona o silničním provozu,

včetně podmínky udělení řidičského oprávnění pouze osobě, která je odborně způsobilá k řízení motorových vozidel (ve smyslu zvláštní právní úpravy zákona č. 247/2000 Sb.).

17. Již v rozsudku ze dne 13. 2. 2019, č. j. 6 As 210/2018-39, body 13 a 18, NSS naznačil, že tvrzené negativní důsledky rozhodnutí o odnětí řidičského oprávnění a dobrou víru ve správnost rozhodnutí o udělení řidičského oprávnění by bylo možné zohlednit v rámci posuzování proporcionality správního rozhodnutí podle § 94 odst. 1 písm. c) zákona o silničním provozu, mj. ve světle doby, po kterou účastník řízení řidičským oprávněním disponoval. NSS v bodu 19 k otázce dobré víry současně konstatoval: „[s]těžovatel se domnívá, že po vydání rozhodnutí je třeba prakticky vždy upřednostnit dobrou víru ve správnost aktu veřejné moci. Takto však zásadu ochrany práv nabytých v dobré víře (která je odrazem obecnější zásady důvěry jednotlivce v akty státu dovozoované z čl. 1 odst. 1 Ústavy ČR) chápat nelze. Dobrou víru vymezil Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 22. 9. 2011, č. j. 1 As 94/2011 – 102, jako objektivně posuzované vědomí jednotlivce o souladu jednání s právem: „dobrá víra jako nezaviněná nevědomost chrání jedince, který se zřetelem ke všem okolnostem nevěděl a ani nemohl vědět, že určitý stav je v rozporu s právem.“ Proto nelze upřednostňovat právní jistotu a víru ve správnost aktů veřejné moci tam, kde z povahy věci účastník řízení dobrou víru nemohl mít, neboť musel vědět, že rozhodnutí orgánu veřejné moci nebylo vydáno v souladu se zákonem, resp. že nebyly splněny podmínky pro jeho vydání. „Posouzení, zda svědčí účastníkovi řízení dobrá víra, záleží vždy na konkrétních skutkových a právních okolnostech. Pro vznik a trvání dobré víry je podstatná zejména doba, která uplynula od vydání nezákonného rozhodnutí, ale také příčina, míra a povaha zjištěné nezákonnosti“ (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 2. 2015, č. j. 2 As 241/2014 – 36). V rozsudku ze dne 19. 5. 2011, č. j. 1 As 36/2011 – 79, Nejvyšší správní soud též vyslovil, že „[p]o správních orgánech je v přezkumném řízení požadováno, aby citlivě vážily veškeré okolnosti a vydaly takové rozhodnutí, které by nevyvolalo větší poruchy správy, ani větší újmu účastníkům, než způsobilo původní protiprávní rozhodnutí“. V bodu 21 se pak NSS vyjádřil k otázce účinků, které rozhodnutí obvykle vyvolává: „[n]adto je třeba upozornit i na specifické důsledky rozhodnutí, kterým je uděleno řidičské oprávnění. Toto rozhodnutí vyvolává účinky od okamžiku vydání prakticky po neomezenou dobu. Jeho účinky jsou opakovaně konzumovány tím, že držitel řidičského oprávnění může řídit motorová vozidla a pohybovat se s nimi mezi ostatními účastníky silničního provozu. Pokud se pak v silničním provozu pohybuje osoba, které řidičské oprávnění nemělo být vůbec vydáno, existuje zde zvýšený zájem na prolomení právní jistoty a odstranění nezákonného rozhodnutí. Žadatel, kterému bylo řidičské oprávnění uděleno, byť nebyly splněny všechny zákonné podmínky, mohl řidičské oprávnění po dobu mezi jeho udělením a odebráním využívat stejně jako osoba, která jej získala oprávněně. Z tohoto pohledu tak odebráním řidičského oprávnění, které nemělo být vůbec vydáno, nemůže být dotčena osobě způsobena zvlášť vážná újma. Kromě toho obsahuje § 94 odst. 1 písm. c) zákona o silničním provozu zmírnění právě ve vztahu k nesplnění podmínky obvyklého bydliště, neboť umožňuje žadateli, který v době vydání řidičského oprávnění tuto podmínku nesplňoval, doložit, že ji v době rozhodování o odnětí řidičského oprávnění již splňuje, a tím odnětí zcela zabránit.“
18. Na tuto argumentaci výslovně navázal NSS v rozsudku ze dne 20. 1. 2023, č. j. 8 As 120/2021-30, body 26 a 27, v němž uvedl: „Nepoužití § 94 odst. 1 písm. c) zákona o silničním provozu by tedy bylo možné, jen pokud by „konkrétní skutkové okolnosti“ (viz bod 18 rozsudku NSS č. 6 As 210/2018-39) ospravedlnily, že práva jednotlivce převáží nad konstatovaným „obzvláště silným veřejným zájmem“ či „zvýšeným zájmem na prolomení právní jistoty a odstranění nezákonného rozhodnutí“, přičemž obvykle rozhodnutím dle § 94 odst. 1 písm. c) zákona o silničním provozu „nemůže být dotčena osobě způsobena zvlášť vážná újma“. V případě stěžovatelky to znamená, že

by na pomyslnou druhou miskou vah musela položit tak intenzivní individuální okolnosti, které by převládly nad doslovným zněním zákona a zájmy, které zákon vyjadřuje, a zároveň šly nad rámec obvyklé „újmy“, která je takovým rozhodnutím typicky způsobena.“ Dodal, že „[t]vrdit a doložit takové skutečnosti by musela stěžovatelka, na níž z tohoto hlediska leželo břemeno tvrzení i břemeno důkazní (jen sama stěžovatelka může vědět, čím je její případ jedinečný). Jak však uvedl již žalovaný, stěžovatelka zůstala v tomto směru zcela pasivní. Kromě prostého odkazu na plynutí času či údajnou dobrou víru neodkázala na žádný individuální aspekt věci, který by její případ odlišoval od jakéhokoli jiného typově obdobného případu.“

19. Předně je třeba uvést, že v průběhu správního řízení žalobce nepoukazoval na nepřiměřenost případného odnětí řidičského oprávnění pro skupiny motorových vozidle A2, A s ohledem na dobu, která uplynula od jeho udělení. Nedovolával se ani dobré víry v to, že rozšíření řidičského oprávnění mu bylo vydáno při splnění zákonných podmínek, včetně získání a prokázání odborné způsobilosti v souladu se zákonem. Nelze tedy žalovanému vytýkat, že se v napadeném rozhodnutí těmito otázkami výslovně nezaobíral s přihlédnutím k okolnostem, které nyní žalobce zdůrazňuje v žalobě. Není nedostatkem odůvodnění napadeného rozhodnutí, že žalovaný jen v obecné rovině poukázal na závěry rozsudku NSS ze dne 13. 2. 2019, č. j. 6 As 210/2018-39, a zdůraznil, že z § 94 odst. 1 písm. c) zákona o silničním provozu vyplývá silný veřejný zájem na zajištění bezpečnosti silničního provozu ospravedlňující odnětí řidičského oprávnění v zásadě kdykoli, nebyly-li splněny zákonné podmínky pro jeho udělení, s tím, že dotčené osobě nemůže vzniknout zvlášť závažná újma. Soud poukazuje na to, že žalobce dokonce správnímu orgánu I. stupně vytýkal citaci pasáže shora označeného rozsudku, která se neomezenou časovou působností dotčeného ustanovení zabývala, a namítal, že tato argumentace není případná a že je nejprve nutné odstranit správní rozhodnutí, jímž bylo řidičské oprávnění uděleno, a domáhal se obnovy tohoto řízení.
20. Pokud jde o skutkové okolnosti případu, žalobce ve své podstatě nezpochybňuje skutkový stav popsany žalovaným v napadeném rozhodnutí. Je třeba odmítnout žalobcovu argumentaci, že žalovaný nekriticky přejímal závěry rozsudku Okresního soudu v Semilech. Žalovaný na tento rozsudek, jímž byl pravomocně shledán vinným mj. zkušební komisař X v souvislosti s neoprávněným potvrzením o splnění podmínek odborné způsobilosti k získání řidičského oprávnění ze strany žadatelů včetně žalobce, poukazoval na dokreslení (viz str. 7 napadeného rozhodnutí). Za podstatné ve shodě se správním orgánem I. stupně měl to, že žalobce neabsolvoval výuku a výcvik v autoškolě X s.r.o., která byla uvedena na žalobcem podepsané žádosti o přijetí k výuce a výcviku. Zjištění, že v této registrované autoškolě žalobce výuku a výcvik neabsolvoval a že ho ke zkoušce z odborné způsobilosti nepředvedl žádný z učitelů této autoškoly ani s ním neabsolvoval zkušební jízdu, má ve spisovém materiálu oporu.
21. Jak již soud rozvedl shora, časové omezení aplikace § 94 odst. 1 písm. c) zákona o silničním provozu dobou 3 let ve smyslu § 100 odst. 3 správního řádu není ani *per analogiam* možné. Důvodem nepřiměřenosti odnětí řidičského oprávnění by mohly být závažné důvody na straně žalobce, jež by ospravedlnily upřednostnění žalobcových soukromých zájmů před zvlášť silným veřejným zájmem, aby v případě, kdy se v silničním provozu pohybuje osoba, které řidičské oprávnění nemělo být vůbec vydáno, byla prolomena právní jistota a bylo odstraněno nezákonné rozhodnutí o udělení řidičského oprávnění. Takové zvlášť závažné individuální okolnosti žalobce netvrdí ani v žalobě, neuvádí, jaký zvlášť intenzivní negativní dopad, jdoucí nad rámec obvyklé újmy, která je rozhodnutím podle § 94 odst. 1 písm. c)

zákona o silničním provozu typicky způsobena, by pro něj mělo odnětí řidičského oprávnění, přesněji řečeno odnětí rozšíření pro skupiny A2, A.

22. Pouhé uplynutí 6 let a 4 měsíců od rozšíření řidičského oprávnění nemůže automaticky znamenat neproporcionalitu odnětí řidičského oprávnění. V této souvislosti soud pouze podpůrně odkazuje na úpravu § 100 odst. 4 správního řádu, kdy obnova řízení, bylo-li rozhodnutí dosaženo trestným činem, je možná ve lhůtě 3 let, přičemž lhůta v takovém případě běží dnem následujícím po dni právní moci rozsudku, nikoli ode dne právní moci rozhodnutí, jež by mělo být v obnoveném řízení podrobena revizi. Podle rozsudku NSS ze dne 16. 6. 2023, č. j. 3 As 54/2021-38, pak nehraje roli, která osoba trestný čin spáchala, ale pouze to, zda trestněprávní jednání mělo vliv na vydání správního rozhodnutí. Žalobce nerozporuje, že rozšíření řidičského oprávnění získal v souvislosti s trestnou činností zkušebního komisaře X, jak plyne z rozsudku Okresního soudu v Semilech ze dne 6. 5. 2022, č. j. 4 T 30/2022-1678, který nabyl právní moci dne 22. 8. 2022. Tudíž i kdyby soud přistoupil na žalobcovu argumentaci ohledně případného vážení přiměřenosti postupu dle § 94 odst. 1 písm. c) zákona o silničním provozu optikou lhůt pro obnovu řízení stanovených k ochraně právní jistoty a práv nabytých na základě pravomocného správního rozhodnutí, jemuž svědčí presumpce správnosti, nebylo by možné neproporcionální zásah do žalobcových práv shledat, o odnětí řidičského oprávnění bylo rozhodnuto jen cca do 18 měsíců od právní moci rozsudku Okresního soudu v Semilech.
23. Konečně žalobcem tvrzená dobrá víra v zákonnost získání odborné způsobilosti k řízení motorových vozidel skupin A2, A době udělení řidičského oprávnění se soudu jeví jako pochybná. Žalovaný příhodně argumentuje tím, že na okolnosti zmíněné v žalobě by se žalobce na svoji obranu logicky odvolal již v průběhu správního řízení. Žalobce se ale k provedeným důkazům nevyjádřil, odmítnul sdělit, v jaké autošcole absolvoval výuku a výcvik k získání předmětného řidičského oprávnění, nechtěl potvrdit, že zná svědka X, brojil proti použití úředního záznamu o podaném vysvětlení Policii ČR, do kterého uváděl okolnosti setkání s panem X atd. Namítá-li nyní žalobce, že údaje o registraci autoškol a jejich učitelů nejsou evidované ve veřejném seznamu, a proto si jako zájemce o získání řidičského oprávnění příslušné skupiny, nemohl ověřit, zda jej nikdo nepodvede, musí soud této argumentaci oponovat. Žalobce podle úředního záznamu o vysvětlení měl absolvovat výuku a výcvik u pana X. Toho žalobce potkal v restauraci, poté co dvakrát neúspěšně dělat zkoušky odborné způsobilosti v Liberci. Žalobce na jakoukoli základní kontrolu údajů o panu X a jeho autošcole rezignoval, nepamatoval se, kam do autoškoly v Turnově jezdil. Podepsal žádost o přijetí k výuce a výcviku, aniž byly řádně vyplněny údaje o autošcole, resp. nezajímal se o to, že je na žádosti uvedena jiná autoškola než autoškola pana X. Obdobně správní poplatek platil nikoli u správního orgánu předem, ale panu X, neřešil náležitosti žádosti o přijetí k výuce a výcviku, k nimž mj. patří doklad o zdravotní způsobilosti. Nelze tedy mít za to, že žalobce se zřetelem ke všem okolnostem nemohl vědět, že v době získání řidičského oprávnění, resp. jeho rozšíření o skupiny A2, A, nesplňuje zákonné podmínky pro získání řidičského oprávnění po řádném prokázání odborné způsobilosti, které je možné až po řádném ukončení výuky a výcviku v autošcole.
24. Soud tedy uzavírá, že správní orgány rozhodly o odnětí řidičského oprávnění pro skupiny A2, A v souladu s § 94 odst. 1 písm. c) zákona o silničním provozu a jejich postup nebyl v žalobcově případě v rozporu s principem proporcionality.

V. Závěr a náklady řízení

25. Soud na základě shora uvedené argumentace žalobu jako nedůvodnou zamítl postupem podle § 78 odst. 7 s. ř. s.
26. Ve věci rozhodoval bez jednání, v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s., za presumovaného souhlasu žalobce a výslovného souhlasu žalovaného.
27. O nákladech řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 věta první s. ř. s., dle kterého, nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Ve věci měl úspěch žalovaný správní orgán, jemuž však náklady nad rámec jeho běžné činnosti nevznikly. Soud proto vyslovil, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 611/6, 657 40 Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Liberec 16. července 2024.

Mgr. Lucie Trejbalová,
předsedkyně senátu